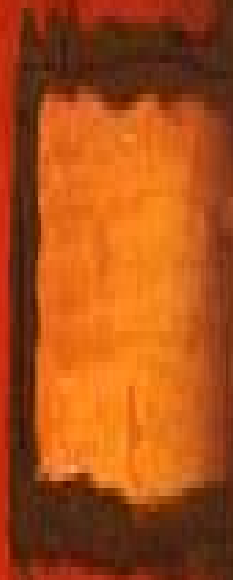

संत मीराबाईंच्या मुळ रचनांचा

मराठी अनुवाद

मीरा

प्राजक्त देशमुख

- निवडक शब्द -

मीरा

ह्या दोन शब्दांमध्ये अवघा कृष्ण सामावला आहे. खरंतर मीरा आणि कृष्ण हे एकाच नाण्याच्या दोन बाजू आहेत असं वाटत असतांनाच जेव्हा मीरेचं नाणं चाचपडलं तेव्हा दोन्ही बाजूला कृष्णचं कृष्ण दिसले. तेव्हा वाटलं हे कसं शक्य आहे? पण कदाचित ह्याच शक्यतेला 'मीरा' म्हणतात. कृष्णाच्या सर्व छटा मीराबाईंने तितक्याच लयबद्धतेने रेखाटल्या आहे. इतक्या लयबद्ध की ह्या रचना वाचतांना बासरी ऐकल्याचा भास व्हावा आणि त्याच्या साथीला मागे एकतारीची अखंड धुन.

मीराबाईंच्या रचना ह्या मूळ हिंदी मिश्रीत मारवाडी आणि गुजराथी मध्ये आहेत. काही रचना ह्या अधिक तिकडच्या मातीतल्या अधिक बोली भाषेतल्या आहेत. त्यांचा अगदी तंतोतंत अनुवाद करून त्या रचनेचा गाभा, अर्थ हरवण्यापेक्षा त्यांना जास्त योग्य पर्याय देऊन गाभा कायम ठेवण्याचा प्रयत्न केला आहे आणि म्हणूनच हा अनुवाद "स्वैर" अनुवाद आहे.

माझा मीरा ह्या विषयावर अभ्यास, गाढा अभ्यास, मीराकालीन काव्यांचा आणि समाजाचा अभ्यास मुळीच मुळीच नाही. ज्या रचना साध्या सोप्या आणि अधिक नादमय वाटल्या त्यांनाच हाताळणे मला शक्य झाले. ह्या स्वैर अनुवादाची सुरुवात भारती मुळे झाली. एकदा तिने सहज म्हणून एक रचना वाचायला दिली आणि ह्याचा अनुवाद किंवा रसग्रहण कुठेच वाचायला मिळाले नाही म्हणून खंत व्यक्त केली. ती रचना होती. "दूर नगरी बडी दूर नगरी नगरी....कैसे मैं तेरी गोकुल नगरी...." आणि दुस-या क्षणाला माझ्या डोक्यात 'ऐलपैल गाव खुप मैल पैलगाव....किती तुझे दूर गोकुळाचे गाव....' हे शब्द आले आणि ह्या पैलगावाचा प्रवास सुरु झाला. मध्ये जिथे थांबावेसे वाटले तिथे थांबलो....प्रवासात येणा-या मैलाच्या दगडाचा आधार घेऊन बसलो, एखादा शब्द अडला की कुठून तरी आपोआप कळायचा, कुणी गुराखी येऊन रस्ता दाखवून जावा तितका आपोआप, कधी विचारत, कधी शोधत.... हा प्रवास करतोय. हो अजूनही प्रवास पूर्ण झालाच नाही कारण अजून कित्येक रचना अनुवादित झाल्या नाहीत. जितक्या झाल्या त्या ह्या आहेत आणि हा प्रवास कधी संपेल असही वाटत नाही.....आणि संपावा असही वाटत नाही.

तुर्तास जितका प्रवास घडला तितका...

कृष्णार्पणमस्तु !!!!!

प्राजक्त देशमुख

- माऊलीचे बोल -

संत मीराबाई

पंधराव्या शतकात होऊन गेलेल्या ह्या स्त्रीची आज पाचशे वर्षानंतरही जनमानसावर जबरी पकड आहे. कारण ? तिची सर्वस्व विसरून कान्ह्यावर केलेली प्रीत ! जेव्हा प्रियकर सर्व जगाचा पालनहार आहे, तेव्हा ही प्रीत भक्तीत रुपांतरीत न होईल तरच नवल ! आणि ह्या सगळ्याची सुरुवात झाली मीरा केवळ ३-४ वर्षांची असताना, जेव्हा तिच्या घरी (जे एक राजघराणं होत) एक लग्नाची वरात आली आणि तिने बालसुलभ कुतूहलाने आईला विचारलं ”माझा दुल्हा कुठे आहे?” समोर मखरातील कृष्णमूर्तीकडे संकेत करून आईने सांगितलं की हाच तुझा दुल्हा. ही गोष्ट तिच्या मनावर इतकी ठसली की मरेपर्यंत तिने हाच आदेश सांभाळला. सतरा-अठराव्या वयात तिचं लग्न दुस-या राजघराण्यात करून देण्यात आलं. दैवदुर्विलासाने पति लवकरच एका युद्धात मारला गेला. मीरेच्या कृष्णभक्तीने अधिकच उचल घेतली. राजगादीवर बसलेल्या तिच्या दिरांना तिचं हे वेड आणि तल्लिन होऊन रस्त्यात नाचणं अर्थातच मानवलं नाही. पुढे पुजेसाठी फुलं म्हणून पेटा-यातून साप पाठवला जाणं, त्याचं देवकृपेने फुलमाळेत रुपांतर होणं, पिण्यासाठी तिला विषाचा प्याला पाठवलं जाणं, तरीही तिचं जीवित रहाणं आदि चमत्कार सांगितले जातात. अखेर जेव्हा तिला राजवाड्यात परत आणण्यात आलं, तेव्हा तिने एक रात्र पूजेसाठी मागून घेतली. जी ती गाभा-यात गेली, त्यानंतर सकाळी गाभा-याची दारे बंद सापडली, उघडवली गेली तेव्हा फक्त तिची वस्त्रे व केस मिळाले. मीरा कुठेच नव्हती. ती सदेह कान्ह्यामध्ये विलीन झाली असं म्हटलं जातं.

प्राजक्तने तिच्या पदांचा केलेला स्वैर अनुवाद इतका भावपूर्ण जमलाय, की त्याच्याच शब्दात सांगायचं तर जणु काही हे त्याच्याकडून लिहवून घेण्यात आलंय. अर्थात, प्राजक्त अतिशय गुणी कवि आणि कलाकार आहे. म्हणूनच कदाचित त्याची “निवड” ह्या कामासाठी “झाली” असावी. त्याने हे काम अतिशय हृद्य, सुबक पद्धतीने केलंय. कौतुक करावं तितकं थोडंच आहे ! कित्येक देशी शब्दांची योजना त्याने अशा खुबीने केलीय की वाचून थक्क व्हायला होतं. त्याला हे लिखाण मला दाखवावंसं वाटलं, ह्यातही हाच संकेत असावा की खरं प्रेम, खरी भक्ती काय असते ह्याचं मला जवळून दर्शन घडावं. एरव्ही मी प्रवाहात असूनही कोरडीच राहिले असते. प्राजक्तचे, भारतीचे आणि ई-साहित्य प्रतिष्ठानचे मनापासून आभार.

बासुरी सुनूंगी । मै तो बासुरी सुनूंगी ।

बनसीवालेकूं जाने न देऊंगी ॥ ध्रु० ॥

बनसीवाला एक कहेगा । एकेक लाख सुनाऊंगी ॥

बिंदाबनके कुजगलनमों । भर भर फूल छिनाऊंगी ॥

ईत गोकुल उत मथुरा नगरी । बीचमें जाय अडाऊंगी ॥

मीराके प्रभु गिरिधर नागर । चरनकमल लपटाऊंगी ॥

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

अलगुज ऐकु येई मजला अलगुज ऐकु येई

अलगुजणा-याला मी बरी जाऊ देई? ॥

वेणुवाला स्वर एक छेडीता । मी लक्ष ऐकते सई ॥

वृंदावनीच्या आळीबोळीतील । कुसुमगंधी भरभरुन घेई ॥

गोकुळ मथुरा ऐल पैल । मी मध्येच आडवी जाई ॥

मीरा प्रभो गिरिराणा । चरणाशी एकरूप होई ॥

मीरा

दूर नगरी बडी दूर नगरी-नगरी
कैसे मैं तेरी गोकुल नगरी
दूर नगरी बडी दूर नगरी

रात को कान्हा डर माही लागे,
दिन को तो देखे सारी नगरी । दूर नगरी....

सखी संग कान्हा शर्म मोहे लागे,
अकेली तो भूल जाऊँ तेरी डगरी । दूर नगरी....

धीरे-धीरे चलू तो कमर मोरी लचके
झटपट चलूँ तो छलकाए गगरी । दूर नगरी....

मीरा कहे प्रभु गिरधर नागर,
तुमसे दरस बिन मैं तो हो गई बावरी ।

दूर नगरी बडी दूर नगरी-नगरी
कैसे मैं तेरी गोकुल नगरी

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

पैलगाव, खुप मैल पैलगाव
किती तुझे दूर गोकुळाचे गाव
पैलगाव, खुप मैल पैलगाव

रातभर कान्हा जीव थरथर होई
दिसा पाही टकमक सारा सारा गाव । पैलगाव, खुप....

सखीसवे शामा लाज मला वाटे
एकली चालता तुझे ना गवसे रे गाव । पैलगाव, खुप....

हळु चालले तर कंबरेत कळ
घाईत चालता पाणी हंड्यात न माव । पैलगाव, खुप....

मीरा म्हणे माझे गिरीराणा
दे दर्शन माझा वेडावला जीव ।

पैलगाव, खुप मैल पैलगाव
किती तुझे दूर गोकुळाचे गाव

बादल देख डरी हो, मै बादल देख डरी
श्याम मै बादल देख डरी

काली-पीली घटा ऊमडी बरस्यो एक घरी ।
श्याम मै बादल देख डरी

जित जाऊं तित पाणी पाणी हुई सब भोम हरी ।
श्याम मै बादल देख डरी

जाके पिया परदेस बसत है भीजे बाहर खरी ।
श्याम मै बादल देख डरी

मीरा के प्रभु गिरधर नागर कीजो प्रीत खरी ।
श्याम मै बादल देख डरी

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

आभाळाला भ्याले रे शामा आभाळाला भ्याले
आभाळाला भ्याले..

काळ्या नभातुन सर आली गडगड झाले ।
आभाळाला भ्याले..

जिथे जाई पाणी तिथे धरेवर हिरवळलेले ।
आभाळाला भ्याले..

परदेशी मन वसतसे मी बाहेर भिजलेले ।
आभाळाला भ्याले..

मीरा म्हणे सावळ्याच्या प्रेमात बुडाले ।
आभाळाला भ्याले शामा आभाळाला भ्याले

कृष्ण करौ जजमान ॥ प्रभु तुम ॥ ध्रु०॥

जाकी किरत बेद बखानत ॥ सांखी देत पुरान ॥ प्रभु०२॥

मोर मुकुट पीतांबर सोभत ॥ कुंडल झळकत कान ॥ प्रभु०३॥

मीराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ दे दर्शनको दान ॥ प्रभु०४॥

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

कृष्ण म्हणा श्रीमान ॥ प्रभो तुम्ही

जयाची किर्ती वेद गातसे ॥ पुराण देतसे प्रमाण ॥ प्रभो तुम्ही ॥ कृष्ण म्हणा श्रीमान ॥

मोरकिरीट पीतांबर शोभे ॥ कुडुक डुलते कान ॥ प्रभो तुम्ही ॥ कृष्ण म्हणा श्रीमान ॥

मीराराणा पर्वतधारी ॥ पदरी दे दर्शनाचे दान ॥ प्रभो तुम्ही ॥ कृष्ण म्हणा श्रीमान ॥

किन्ने देख्रा कन्हैया प्यारा की मुरलीवाला ॥ ध्रु० ॥

जमुनाके नीर गंवा चरावे ।
खांदे कंबरिया काला ॥ १ ॥

मोर मुकुट पितांबर शोभे ।
कुंडल झळकत हीरा ॥ २ ॥

मीरा के प्रभु गिरिधर नागर ।
चरन कमल बलहारा ॥ ३ ॥

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

कुणी देखला कान्हा पावा स्वरणारा

यमुनेच्या तीरी हंबरदोर चारीतो ।
खांधाभोती काळं कांबळं लपेटणारा

मोर किरीट पितांबर शोभे ।
कुडुकात चमकतो हिरा

मीरादेव प्रभो गिरिधर राणा ।
चरणी दे मज थारा

सखी री लाज बैरण भई ।

श्रीलाल गोपालके संग काहे नहिं गई ॥

कठिन कूर अकूर आयो साज रथ कहं नई ।

रथ चढाय गोपाल ले गयो हाथ मींजत रही ॥

कठिन छाती स्याम बिछडत बिरहते तन तई ।

दासि मीरा लाल गिरधर बिखर क्युं ना गई ॥

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

सई ग वैरीण झाली लाज

का गेली नाही तरातरा मुरारी निघताच ।

रथ सजवला कूर अकूरानं घोडा मारी टाच

हात चोळीत मी बसले रथ निघे हरी चढताच ॥

उर बडवत झाली लाही लाही शाम दुरावताच

तुटे मीरा काऩ्हा जाता जशी खळ्ळकन काच ॥

री, मेरे पार निकस गया सतगुर मारया तीर ।
बिरह-भाल लगी उर अंदर, व्याकुल भया सरीर ॥

इत उत चित्त चले नहिं कबहुं, डारी प्रेम-जंजीर ।
कै जाणै मेरो प्रीतम प्यारो, और न जाणै पीर ॥

कहा करुं मेरो बस नहिं सजनी, नैन झरत दोउ नीर ।
मीरा कहै प्रभु तुम मिलियां बिन प्राण धरत नहिं धीर ॥

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

अगग बघ आरपार गेला हरीशर
दुराव्याचा शर रुते उरी, व्याकुळले चरचर । अगग बघ...

इथं तिथं कुठं कधी ना विचलले तरी, मधुसाखळीत जर्जर
न जाणे प्रियतमा मग जाणतील कसे, संत नारी अन नर ।

अगग बघ...

काय करू नाही आवाक्यात प्रिये, डोळी आले पाणी अर्ऱर
मीरा म्हणे होई कासाविस प्राण बास-या तू भेटला नाही तर ।

अगग बघ...

जो तुम तौडों पियो मै नही तौडू । तोरी प्रीत तौडी कृष्ण कोन संग जोडू ॥ ध्रु० ॥
 तुम भये तरुवर मै भई पखिया । तुम भये सरोवर मै तौरी मछिया ॥ जो० ॥१॥
 तुम भये गिरिवर मै भई चारा । तुम भये चंद्रा हम भये चकोरा ॥ जो० ॥२॥
 तुम भये मोती प्रभु हम भये धागा । तुम भये सोना हम भये स्वागा ॥ जो० ॥३॥
 बाई मीरा कहे प्रभु ब्रजके बाशी । तुम मेरे ठाकोर मै तेरी दासी ॥ जो० ॥४॥

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

तु तौड धागा माधो मी कशी तौडू । तुटलेला धागा केशु सांग कुटे जोडू ॥
 तु घनदाट रान मी पाखरू बेभान । तु जर शांत तळं मी मत्स्य तुझी आन ॥
 तु पहाड आभाळी मी नुकती नव्हाळी । तु चांदवा चांदवा मी चकोर तळमळी ॥
 तु मुक्किक टपोरा मी तुझ्यातून दोरा । तु सोनं अस्सलसे मी घडवी अलंकारा ॥
 म्हणे मीराराणी हे प्रभो वृंदावनी । तु सर्वस्व तु राणा मी पडीक चरणी ॥

सामळोजी मारी बात । बाई तमे सामळोजी मारी बात ॥१०॥

राधा सखी सुंदर गरमां । कुबजानें घर जात ॥११॥

नवलाख धेनु घरमां दुभाय । घर घर गोरस खात ॥१२॥

मीरा कहे प्रभु गिरिधर नागर । चरणकमलपर हात ॥१३॥

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

ऐका जरा देउनिया कान । सयांनो तुम्ही ऐका जरा देउनिया कान ॥

घरी असे राधेसम कोरीवसे काम । तरी कुबडीच्या घरी रममाण ॥ ऐका जरा.....

लक्ष ढोर दुभती घराला तरी । घरीदारी श्वेतरसास बेभान ॥ ऐका जरा.....

मीरा राणा पर्वतीचा । दे चरणाशी मजला रे मान ॥ ऐका जरा.....

जागो बंसीवारे जागो मोरे ललन ।
रजनी बीती भोर भयो है घर घर खुले किवारे ।
जागो बंसीवारे जागो मोरे ललन ।

गोपी दही मथत सुनियत ह कंगना के झनकारे ।
जागो बंसीवारे जागो मोरे ललन ।

उठी लालजी भोर भयो ह सुर नर ठाढे द्वारे ।
जागो बंसीवारे जागो मोरे ललन ।

ग्वाल बाल सब करत कुलाहल जय जय सबद उचारे ।
जागो बंसीवारे जागो मोरे ललन ।

मीरा के प्रभु गिरिधर नागर शरण आयाकूं तारे ॥
जागो बंसीवारे जागो मोरे ललन ।

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

उठ रे बास-या उठ माझे केशु
रात उसवता, दिवस उघडल्या घरादारात पाहतो घुसु
उठ रे बास-या उठ माझे केशु

काकण किण्कण ऐकु येतसे, गौळणीचे महीताक लागले फसफसु
उठ रे बास-या उठ माझे केशु

उठा अच्युता आला रवीकर, दारी म्हणे किती मी वाट पाहत बसु?
उठ रे बास-या उठ माझे केशु

अवघी टोळी कल्लोळत दारी, लागली नभी निनाद जयघोषु
उठ रे बास-या उठ माझे केशु

मीरा राणा रण्ठोडराया, चरणी घरदार त्यागुनी वसु
उठ रे बास-या उठ माझे केशु

काना चालो मारा घर कामछे । सुंदर तारु नामछे ॥ ध्रु० ॥

मारा आंगनमो तुलसीनु झाड छे । राधा गौळण मारु नामछे ॥३॥

आगला मंदिरमा ससरा सुवेलाछे । पाछला मंदिर सामसुमछे ॥२॥

मीर मुगुट पितांबर सोभे । गला मोतनकी मालछे ॥३॥

मीराके प्रभु गिरिधर नागर । चरन कमल चित जायछे ॥४॥

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

केशु जरा घराला ये थोडुस्सं काम रे । देखणा तु सुंदरसं किती तुझं नाव रे ॥

तुळस डोलते माझ्या परसात रे ।

मी ? गवळण...राधा असे माझे नाव रे ॥ केशु जरा....

पुढल्या राऊळी मामंजी निजलेले ।

राऊळी मागल्या कुणाचा ना नावगाव रे ॥ केशु जरा....

मोरकिरीट वर भुलवी पितांबर ।

कंठी टपोर मोतीयांची माळ रे ॥ केशु जरा....

मीरा राणा पर्वतीचा रण्डोडराया ।

तुझिया चरणाशी माझी धाव रे ॥ केशु जरा....

मीरा

गोपाल राधे कृष्ण गोविंद ॥ गोविंद ॥ ध्रु० ॥

बाजत झांजरी और मृदंग । और बाजे करताल ॥१॥

मोर मुकुट पितांबर शोभे । गलां बैजयंती माल ॥२॥

मीरा कहे प्रभु गिरिधर नागर । भक्तनके प्रतिपाल ॥३॥

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

मुळ रचना - संत मीराबाई

कृष्ण हरे श्रीनंद हरे । हरे देवकीनंदन लाल ॥

अच्युत किस्ना श्री हरी किस्ना हरी यशोदा गोपाळ ॥ कृष्ण हरे०

ढोल डमडम डमरु वाजे

वाजे टाळ्या अन संगे टाळ ॥ कृष्ण हरे०

मोर किरीट पितांबर शोभे

टपोरशी कंठी मोती माळ ॥ कृष्ण हरे०

मीरा भजे गिरिराणा

ढोर आम्ही गुराखी आम्हासी तु पाळ ॥ कृष्ण हरे०

रुतां क्यौं नहीं रे हरिनाम । तेरे कोडी लगे नही दाम ॥

नरदेहीं स्मरणकूं दिनी । बिन सुमरे वे काम ॥१॥

बालपणें हंस खेल गुमायो । तरुण भये बस काम ॥२॥

पाव दिया तोये तिरथ करने । हाथ दिया कर दान ॥३॥

नैन दिया तोये दरशन करने । श्रवन दिया सुन ज्ञान ॥४॥

दांत दिया तेरे मुखकी शोभा । जीभ दिई भज राम ॥५॥

मीरा कहे प्रभु गिरिधर नागर । है जीवनको काम ॥६॥

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

कृष्णहरी नाच जरा घोळ । नाहीतर रोकड तुझी मातीमोल ॥

देहतर वरला भजायला हरीनाम । भजतो का हरी जरा बोल? ॥१॥

शैशवात खेळ गाडं शोधले तोडले । उमेदित कामाभोती फिरे गोलगोल ॥२॥

दिलेले तुला पाय यात्रा तिर्थासाठी । हात पुण्यदानासाठी जरा खोल ॥३॥

अक्ष दिधले तुजला हरी दर्शनासी । कानी हरीगुज ऐकुन डोल ॥४॥

मुखी शोभे शुभ्र दंतावली । रसनेने कृष्णहरी बोल ॥५॥

मीरा म्हणे गिरिराणा पर्वतीचा । त्याच्या विना जीवन ठरे फोल ॥६॥

हातीं घोडा महाल खजीना दे दवलतपर लातरे ।

करीयो प्रभुजीकी बात सबदिन करीयो प्रभुजीकी बात ॥ध्रु०॥

मा बाप और बेहेन भाई कोई नही आयो सातरे ॥११॥

मीराके प्रभु गिरिधर नागर भजन करो दिनरात रे ॥२॥

मराठी अनुवाद – प्राजक्त देशमुख

मुळ रचना - संत मीराबाई

चारु मातंग नको रे नको संपत्ती भांडार ।

चला नाम हरी जपु करु हरीगोष्टी चार ॥ध्रु०॥

माय बाप भाऊ ताई किती काळ राहणार ॥११॥

मीरा राणा पर्वतीचा दिसरातभर भजणार ॥२॥

पतीया मै कैशी लीखूं, लीखये न जातरे ॥ध्रु०॥

कलम धरत मेरा कर कांपत । नयनमों रड छायो ॥१॥

हमारी बीपत उद्धव देखी जात है । हरीसों कहुं वो जानत है ॥२॥

मीरा कहे प्रभु गिरिधर नागर । चरणकमल रहों छाये ॥३॥

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

पत्री काय लिहू आता लिहवत नाही
लेखणी थरारते हाती पसरे आसवांची शाई

व्यथा माझ्या बापुडीची उधो तू पहावया आला
आला तरी बघ देवा हरी ना अजाणता काही

मीरा म्हणे पर्वतीचा राणा रणछोडराया
तु हृदयाशी माझ्या मी चरणी तुझ्या राही

प्यारे दरसन दीज्यो आय, तुम बिन रह्यो न जाय ॥
जल बिन कमल, चंद बिन रजनी । ऐसे तुम देख्या बिन सजनी ॥
आकुल व्याकुल फिरुं रैन दिन, बिरह कलेजो खाय ॥
दिवस न भूख, नींद नहिं रैना, मुख्र सूं कथत न आवै बैना ॥
कहा कहूं कुछ कहत न आवै, मिलकर तपत बुझाय ॥
क्यूं तरसावो अंतरजामी, आय मिलो किरपाकर स्वामी ॥
मीरां दासी जनम जनम की, पडी तुम्हारे पाय ॥

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

दर्शन दे रे भगवंता, तुजविन कशी राहु आता
राती नाही शशी, पाणी ना कमळाशी
तुझ्याविना दिसतसे माझी छबी तशी
व्याकुळ फिरते दिस रातभर
विरहाने धाकधुक ठणक्तो माथा । दर्शन दे रे भगवंता...
दिसा कुटे भुक नाही, झोपही ना स्वप्नी
गोडाचीही चव कुटे तोंडी पळालेरे पाणी
किती आणि कसे सांगु सांगता न येई
कष्ट संपवुन मज भेटशील नाथा ? । दर्शन दे रे भगवंता...
मनकवड्या रे किती वाट पाहु
भेट एकदाचे राया किती काळ साहु
मीरा तुझ्या हाकेवर हर जन्मोजन्मी
हाकही उगा नको तुझ्या पदकमलाशी आता । दर्शन दे रे भगवंता...

मीरा

स्याम ! मने चाकर राख्रो जी
गिरधारी लाला ! चाकर राख्रो जी ।
चाकर रहसूं बाग लगासूं, नित उठ दरसण पासूं ।
बिंदाबन की कुंजगलिन में तेरी लीला गासूं ॥
चाकरी में दरसण पाऊं, सुमिरन पाऊं खरची ।
भाव भगति जागीरी पाऊं तीनुं बाता सरसी ॥
मोर मुकुट पीताम्बर सोहै, गल बैजंती माला ।
बिंदाबन में धेनु चरावे मोहन मुरलीवाला ॥
हरे हरे नित बाग लगाऊं, बिच बिच राखूं क्यारी ।
सांवरिया के दरसण पाऊं, पहर कुसुम्मी सारी ॥
जोगी आया जोग करणकूं, तप करणे संन्यासी ।
हरी भजनकूं साधू आया बिंदाबन के बासी ॥
मीरा के प्रभु गहिर गंभीरा सदा रहो जी धीरा ।
आधी रात प्रभु दरसन दीन्हें, प्रेमनदी के तीरा ॥

मुळ रचना - संत मीराबाई

मराठी अनुवाद - प्राजक्त देशमुख

दास होऊ दे गोविंदा मज होऊ दे तुझा दास
दास होऊनी फुलविन मळा मी, ऐन सकाळी दर्शन तुझे हरदिवसास । गोविंदा होऊ दे मज दास
वृंदावनीच्या गल्लीबोळी मी, गाईन तुझीच लीला खास । गोविंदा होऊ दे मज दास
दास होऊनी दर्शन घेऊन, तुझे नाम हातखर्चास । गोविंदा होऊ दे मज दास
भक्ती भावाची संपत्ती जमली, तिन्हीलोकी खुजेपणाचा भास । गोविंदा होऊ दे मज दास
मोरकिरीट पितांबर शोभे, गळी तुळसमण्यांची रास । गोविंदा होऊ दे मज दास
वृंदावनी चारून हंबरदोरे, बास-या नेई गोकुळास । गोविंदा होऊ दे मज दास
हिरवे डोलते मळे फुलवीन, अधेमधे पाट चालण्यास । गोविंदा होऊ दे मज दास
सावळ्याचीये दर्शन घडेल, पुष्पांना अन मधुभुंग्यास । गोविंदा होऊ दे मज दास
बैरागी जपे जपमाळ, जमे गोसावी हरीस्मरणास । गोविंदा होऊ दे मज दास
हरीगुण गाण्या कफनीधारी, वृंदावनीतुन आले ताल धरण्यास । गोविंदा होऊ दे मज दास
प्रभो मीराचे घनगंभीर स्वामी, धीर देती कोसळल्यास । गोविंदा होऊ दे मज दास
कभिन्न काळ्या राती दर्शन, घडावी सावळ्या प्रेमतीरास । गोविंदा होऊ दे मज दास

Shubha

प्राजक्त देशमुख

नाशिक

संपर्क- ९९६०४६४४४४

ईमेल- deshmukh.praj@gmail.com

© २०१० सर्व हक्क सुरक्षित

मुखपष्ठ डिझाईन, मांडणी व सजावट

भारती सरमळकर

Last Bench Designs
(where creativity begins)

lastbenchdesigns@gmail.com

प्रकाशक आणि वितरक

 साहित्य प्रतिष्ठान

ईमेल - esahitya@gmail.com

संपर्क - ९८६९६७४८२०